

Tam Thập Tam Cung

Chương 51

a Nhai Và Côn Luân Thuần Th

May thay trộm hòng cuội cùng cồng có tác động, tâm tình của sôn
lông dẫu dãn, cánh tay phải bị đứt cồng có thể làm ít vì cồng nh
m c áo, bồng trà.

Nhan m có m t êm không ng c, bèn ra sân ng i ng m tr ng.

Do kho ng cách ng n mà m t tr ng nhìn t Thiên ình bao gi c ng v a to
v a vàng, r t gi ng m t qu t bà vàng óng. Hi n gi mùa t bà c ng ã s p t i,
ch ng trách nằng l i n y sinh th liên t ng quái n này.

K t qu s tôn c ng không ng , trong lúc ang t n b thì b t g p Nhan m.

Nhan m v n luôn c m th y s tôn là v tiên quân có b n l nh nh t nhì
Thiên ình, x a nay ch a t ng th y qua dáng v l kh r u r c a ng i, êm ó
lúc trông th y, trong m t tích t c còn hoài nghi ây là k nào gi m o.

Nguyên Th y Tr ng Sinh i xoa xoa u nằng, v m t thể l ng c t
l i: “S ph c a con ã già r i”.

Nhan m l p t c nói: “S ph , ng i anh tu n khoáng t th này, l i tiên
pháp vô biên nh v y, th t không nhìn ra ng i ã già”. Tuy s tôn nằng ngo i
hình ã không còn tr , so v i Thanh Ly ng Uyên Quân ng thanh
xuân tràn tr s c s ng càng không th sánh, nh ng nằng v n c m nh mi ng
tâng b c i ph ng.

Nguyên Th y Tr ng Sinh i xoa xoa c m, r t v a lòng c i b o:
“Th t ra vì s v n phong h n Ly Xu Quân, anh tu n h n h n ng Uyên
Quân, Nhan m con qu nhiên có m t nhìn”.

N u Nhan m nghe câu nói này trong lúc ang u ng trà, nh t nh trà s
ph t ra kh i mi ng, c ng may không ph i. Nằng cúi u, mi n c ng n n ra v
m t k qu c có th xem là bi u c m tán ng: “S ph v n d có phong h n
hai v kia mà”.

Tuy nằng ch a có d p c nhìn k t ng m o c a T H Quân, th
nh ng, ch nhìn dáng d p i th c ng ã c m th y lo i phong thái thanh cao,
siêu qu n c a ngài y trên Thiên ình này không ai sánh c; còn ng Uyên
Quân, d a vào n t ng m nh t c a nằng, th t s là so v i s tôn nằng anh
tu n h n không ch m t chút.

“Vi s bi t các tiên ng d i kia th ng xuyên t t p ng i lê ôi mách.”
Nguyên Th y Tr ng Sinh i v a nói d t l i thì Nhan m ã t c thì lông

t đ ng ng c, nàng n gi v n còn yêu thích cùng các tiên ng túm n m t m ba tán chuy n t m phào. S ph ng ng chút, l i ti p: “B n h có l n còn b o, C u Th n Quân chúng ta tr c nay không khi nào cùng nhau xu t hành, là do vì s k Ly Xu và ng Uyên tu i tr anh tu n, rõ là, làm gì có cái lý này!”.

Nhan m th m g t gù trong b ng, s ph ng i n u i cùng Nam C c Tiên Ông còn p vào m t, ch còn sánh vai v i hai v kia thì qu là có chút k qu c.

“Th t ra s đ ba ng i chúng ta r t hi m g p m t, lý do là vì th ng c th n khí. Tiên khí c a chúng ta m i ng i m i khác, n u làm nh h ng n th n khí c a i ph ng, khi ó c Thiên ình này s b h y đi t. Nh ng gi c ng t t, nh ng th n khí kia u ã b th t l c trong m a c nh, sau này c ng không c n c ngày lo ng i vì c này n a.”

Nhan m i v i th n khí tr c nay không có h ng thú tìm hi u chi ti t, dù gì v trí ch ng quan th n khí ch c ch c không t i l t nàng. Nh huynh trái l i r t có h ng thú v i nh ng vì c này, t khi nghe nói s tôn ch ng qu n th ng c th n khí, còn lén lút l n vào phòng ng i mu n ng m nghĩa s so ng th , k t qu b s tôn b t c t i tr n, ph t chếp kinh th n a thág.

S tôn nói xong m y l i này, ph ng ch ng c ng ã th y m t, ph i ph i áo choàng ng d y b o: “Nhan m, sáng s m ngày mai vì s s g i con n a Nhai. Con y ph i ch m ch c sách, th ng ngày c ng nh ph i tu luy n nhi u m t chút, không c l i nhác. i m t th i gian n a, con s tr thành tiên t u tiên trên Thiên ình c tôn làm th ng tiên”.

Th là Nhan m ã c g i t i a Nhai trông coi sách.

D u sao nàng v n c ng th ng n ó m n sách v c, nay c ng không c m th y ó là m t công vì c kh sai gì.

Tuy v y nàng th y l i c a s tôn ch ng qua ch là m t ni m k v ng thi t tha. Thiên ình x a nay ch a t ng có v tiên t nào có b n l nh c th ng n ph m giai th ng tiên, c ng nh t c chí kim ch có m t v N Oa th ng th n mà thôi. Không ph i Nhan m xem th ng b n thân, nh ng d a vào ti n tu hành hi n nay c a nàng, mu n tu thành th ng tiên ít nh t c ng ph i m t đ m ba v n n m n a.

a Nhai n m c c nam Thiên ình.

Ngày th ng, ngo i tr thi tho ng có v tiên quân ghé n m n sách thì r t hi m có ng i i l i xung quanh.

Nhan m c n th n mang nh ng quy n sách b t sai ch s p x p l i vào v trí úng, lau chùi s ch s dấy sách b óng b i trên cùng k sách, sau ó l n l t ch n ra nh ng quy n mình mu n c, ánh d u xong xuôi r i ôm n bên bàn s p ngay ng n l i thành m t ch ng.

Nàng làm tất cả những việc này vì một thái độ tôn kính. Sách này vì nó do T. H. Quân thu thập từ nhiều nguồn khác nhau, không biết phải bao lâu mới hoàn thành được. Nàng cảm thấy có những việc không cần nghiêm túc có thể tùy tiện bỏ qua, nhưng cảm thấy không thể tùy ý báng bả, vì biết là việc gián tiếp làm tổn hại đến tiên quân đã qua đi như những sự kiện này.

Nhan cảm thấy ngạc nhiên khi thấy nàng xông xuôi, đang như thể tâm lý nghiêm túc nghiên cứu sách vở thì chợt thấy cảm lạnh lạnh, khi nàng bắt đầu không thể không xoay đầu sang. Bước vào mặt nàng là một đôi mắt đang nhìn cô vì một điều gì đó có phần ngạc nhiên.

Chỉ cần một cái nhìn của nàng và nàng đã cảm thấy nàng cảm thấy điều gì đó, thu nhận vẻ mặt lạnh lùng của nàng lên, ngay sau đó một giọng nói trầm trầm vang lên cùng tiếng vang lên: “Tiểu tiên nhà ngươi đáng vậy không thể, chỉ biết cùng theo bước quân vương?”.

Nhan cảm thấy ngạc nhiên, nhìn nghiêng hình tượng của nàng chói mắt của nàng này, lại nhìn thân thể bào bọc bên ngoài trong gió của ngài ta, cuối cùng nhìn cái dáng điệu bày ra trước mặt, lập tức đoán ra được đây là ai.

Ngoài trừ Bạch Luyên Linh Quân, xem ra còn tiên quân nào cảm thấy đáng để vì lý lịch mà cảm thấy màu sắc của nàng còn thích trông thấy tiểu tiên nào mà mặt mũi là em gái trong tiên đình nhà mình.

Bạch Luyên Linh Quân thấy nàng nhìn mình cảm thấy, tự nhiên tiêu sái xòe chỉ cần qua, thông thoáng như thể lùi.

Nhan cảm thấy cùng đã hiểu vì sao Ngao Tuyên lại vì một chút lòng hờn ngay tức thì, xem ra câu Bạch Luyên Linh Quân nói hôm nay sẽ nói về việc không biết bao nhiêu ngày.

“E hèm, Linh Quân, thật ra sự tôn trọng của tiểu tiên là Nguyên Thủy Trùng Sinh này, nên lúc tiểu tiên hóa thân ngài cảm thấy có một.” Nếu chỉ dùng cách nói của phạm gia, Bạch Luyên Linh Quân đã cảm thấy kỳ lạ như nàng cảm thấy khóc chào hỏi.

Bạch Luyên Linh Quân vẫn nghe tên Nguyên Thủy Trùng Sinh này thì lập tức cảm thấy thú vị gì đó, óng chỉ cần nói: “Ra là một vị của Nguyên Thủy Trùng Sinh này, bên quân nên tìm vài quyển sách”. Ngài ta chỉ cần qua một chút lên phía trước sách, mỉm cười gọi tên một quyển sách, lập tức cảm thấy quyển sách vẫn dày vẫn đang bay sang, đáp xuống trên tay ngài ta.

Nhan cảm thấy kính phục. Trước đây nàng còn cảm thấy Bạch Luyên Linh Quân có tài năng mà không có minh, cảm thấy cái danh hào. Nàng thấy thấy qua những tiên quân này mà cảm thấy sách, dường như chưa ai có bằng lòng chấp nhận gọi tên là có thể lấy được sách thật xa. Nàng biết, cách không một chút nào chấp nhận phải bằng lòng ghe gớm gì như hoàn toàn không biết vì lý do gì có thể nghĩ rằng lý do của việc này đúng là vô cùng lý trí.

Bảy phần sùng kính này của nàng còn chưa duy trì được bao lâu thì Bạch Luy n Linh Quân đã chia quyết sang nâng cằm nàng lên, mỉm cười nói: “Thế nào, cằm thầy bạn quân rớt rồi à? Thế, có muông cùng ta hay không? Bạn quân như thế không biết nghĩ gì”. Nhan m ngay tức khắc mình mỉm cười nhún vai, bảy phần sùng kính trên mặt cô tụt xuống còn có ba phần.

Bạch Luy n Linh Quân thấy nàng không đáp, bèn thu chỉ quyết xuống nói: “Thanh Trì ư”.

Mặt tiên sư mỉm cười thanh tú tức khắc bước vào, theo sau còn có khoنگ chực vọt tung tung mồm mỉm cười. Tiên sư kia xoay người sang, hai tay cùng kính ép sát hai tay vào ngực, cất giọng hô: “Cung nghênh Linh Quân hay không”.

Bạch Luy n Linh Quân làm dáng bước ra ngoài, tiếp tiên sư xinh đẹp kia lập tức chia thành hai nhóm, phía trước sáu người, phía sau tám. Cùng cánh hoa lộng lẫy, là bảy màu uẩn nung phấn, hào quang rực rỡ, tiên quang lóa mắt, tất cả vây quanh Bạch Luy n Linh Quân trên không trung vọt tung cựa mình.

Ba phần sùng kính còn sót lại của Nhan m khi nhìn thấy cảnh tượng này cũng đã tan thành mây khói.

Cùng cách phô trương này, Tây Vực Mưu nhìn thấy cũng còn phải thất thán không bằng.

Bạch Luy n Linh Quân, đúng là một con cáo già một tay vô số.

Nhan m trông coi sách được vài ngày, cuối cùng cũng đã xử lý nhà hát nhúng vôi trong nhà Nhại Cung. Nàng đã nhậm ý ngày sau sẽ ra ngoài đi dạo, tìm kiếm tìm hiểu một tình hình xung quanh.

Ngày hôm nay, nàng chọn phía nam. Nhà Nhại đã là các nam Thiên đình, kẻ thì phải chính là một tên của Cửu Trùng Thiên.

Giả mạo một kẻ thức Thiên đình thì cây xanh mọc đầy thành bụi, cần đi tìm nàng đã trông thấy một người.

Người này bích sắc trời lily, trói trên một cây cật cao chực chờ.

Nàng nhìn không rõ tên họ của người này, chỉ thấy người có mái tóc đen như mực, một cái gáy xuồng, xích sắt trên người chực chờ va vào nhau kêu loạng xoạng. Nhan m nghĩ, trông người này có vẻ rất sắc thán.

Do người này đã bích sắc trời chực chờ, nàng không lo sợ người này sẽ thành linh thoát ra làm hại mình. Nhan m rón rén bước sang, muốn xem thấy người này là ai. Vừa nhìn thấy vài bước thì đã chợt nghe tiếng lòng truyền lên vài tiếng rít gào the thé, một nhánh cây dẻo dai thò lên lập tức bắt trời chực chờ, chực chờ mồi vọt phía gốc cây cật chực chờ kia.

Khi còn cách một khoنگ gón, Nhan m bỗng giật mình trông thấy, người bích sắc trên cây kia hoàn toàn không chực chờ mồi xích sắt trời lily, mà người thì còn bám dây leo xoắn xít của gốc cây trời chực chờ tay chân.

Ngô kia nghe thấy ông tnh, có vẻ nh t t t nh d y, kh ng ng u lên.

Đạp vào mặt Nhan m là mặt g ng m t ã b h y ho i, t má trái n c m ng i này u ã b thiêu cháy sém, v t th ng k t thành m t l p v y m ng. Ngô i này hai m t nẩy gi v n nh m l i, gi ng nh ang c l ng nghe ng t nh xung quanh, b ng i m t lúc m i lên ti ng h i: “Ngô i không c n th n nên m i xông vào đây có ph i không? N i này là c m a, ng i v n d không nên n”.

Nhan m nghe gi ng nói c a ng i này, c m th y d ng nh ã t ng nghe qua âu. ang m i suy ngh n h i ng n ra, b ng nghe ng i kia kh ni m vài câu chú thu t m t ng n l a m nh d lan dài ra kh p xung quanh nh ng l i ch a ra m i mình nàng. Nhan m nghe th y t d i lòng t vang d y m t ti ng thét gào vô cùng th ng thi t, nh ng nhánh cây qu n quanh ng i mình l p t c buông l ng.

Nàng v a thoát thân thì ng n l a c ng l i d n r i t t ng m, nh ng nhánh cây kia ch m ch m rút tr v lòng t.

“ Đây là Côn Luân th n th , s l a. Ngô i ph i dùng di m chú i phó nó.” Ngô i này c ch ng ã r t lâu r i không nói chuy n, lúc phát âm gi ng nói có chút kh n c.

Nhan m ng ó, không hi u vì sao rõ ràng s ph i nán l i nh ng n i th này, nh ng l i không mu n r i kh i.

Nàng ng p ng ng m t lúc, cu i cùng c t ti ng h i: “Ngô i rõ ràng có th r i kh i n i này, t i sao l i b trời nh v y?”

“ m, không còn cách nào...” Ngô i kia d ng nh m m c i, nh ng do ph n l n dung m o ã b thiêu cháy b i n d ng, c n b n không th nhìn ra r t cu c có ph i ang c i hay không “N u ta r i kh i đây, nh t nh s làm h i n nh ng ng i khác. Ta c n b n không th kh ng ch b n thân mình. Nh v a nẩy v y, may m n là ta hi n ang t nh táo n u không r t có kh n ng s gi t ch t ng i.”

Nhan m b y gi tu i i còn ch a nhi u, c ng r t d m m lòng.

Thêm n a, nàng cu i cùng ã nh n ra ng i àn ông y mình th m h i này.

“ ng Uyên Quân...?”

Nàng sau này th ng xuyên ngh , n u ngày hôm ó mình không t chân n u t n c c nam C u Trùng Thiên, ch c ch c ã có th thoát kh i ki p s này.

Ch c n không ph i vào lúc ó.

Nàng c a r t lâu r t lâu sau này, s không còn m m lòng nh v y n a.

Khi y, nàng rõ ràng v n luôn nhìn không thu n m t Thanh Ly ng Uyên Quân.

Th nh ng không s m không mu n, vào úng lúc ó, ã g p ph i.

ng Uyên Quân l i kh m m c i, không m y tâm h i: “H ? Ngô i nh n ra ta?”.